

Печена тиква

Душко Добродушковъ, архиваръ въ окръжното управление, като занесе веднажъ на подписъ нѣкои книжа въ дома на господинъ управителя, намѣри го, че яде заедно съ жена си и децата си тиква опечена цѣла на фурна.

Господинъ управительтъ, като подписа книжата, отрѣза едно парченце отъ тиквата и любезно го предложи на своя архиваръ.

— Заповѣдайте, господинъ Душко, да видите, каква чудесна тиква! Само малко е прегорѣла, но нѣма нищо. Ще извинявате.

— А, благодаря, благодаря, господинъ управителю! — отговори смутено архиварътъ, — азъ такъ възъ... тиква не обичамъ.

— Какъ тъй? Вие сте отъ село, моля ви се, а да не ги обичате...

На Душко му ставаше неприятно всѣкога, когато му напомняха волно или неволно, че е отъ село. Той се зачерви отъ срамъ.

— Да, но... стомахътъ ми, знаете, господинъ управителю, е отвикналъ отъ такива работи, — отговори той, като клатѣше отрицателно глава.

Очитѣ му неволно пробѣгнаха по това захарливо парче тиква съ почервенѣла и съблазнително прегорѣла кора и въ гърлото му се набраха слюнки, които той не смѣеше да преглѣтне отъ страхъ да не разбератъ слабостта му.